

unge Lykkeridder, som først havde arvet en rig Neergaard og nu havde „hugget sig“ den ene af Philip Salomons Millioner.

Ogsaa til Pers fordums Studiefæller paa den polytekniske Lærestalt naaede Forlovelsesrygtet. Her havde allerede „Falkens“ Artikel om ham og navnlig Bebudelsen af hans Kampskrift vakt en betydelig Forventning. Per havde hverken været saa ensom eller saa uforstaaet mellem Kammeraterne, som han selv havde troet. Ikke alene de urolige Hoveder, der ligesom han fandt Luften i Professor Sandrups Foredragssal for kvalm, men ogsaa alle Døgenigtene, der greb enhver Kritik af Skolen som en Undskyldning for deres Dovenskab, havde længe ventet, at han paa en eller anden opsigtsvækkende Maade skulde lade høre fra sig. Nu skabte hans begyndende Berømmelse ham til Gengæld en Række uforsonlige Fjender blandt de hæderlige Slidere, der hidtil havde betragtet ham med medlidende Ringeagt. Navnlig galdt dette en vis Marius Jørgensen, der var Professor Sandrups Øjsten, og hvem Per i den Anledning engang havde givet Øgenavnet „det gudvelbehagelige Tabelværk“. Denne vordende Samfundsbærer forberedte sig nu paa at tage en frygtelig Hævn over ham ved i Hemmelighed at forsyne „Industribladet“ med en latterliggørende Kritik, naar hans Skrift udkom.

I den salomonske Familje begyndte man saa smaat at forlige sig med Forestillingen om Per som Husets tilkommende Svigersøn. Onkel Heinrich var næsten den, som nu lod mindst tilfreds. Skønt Per forlængst var kommen under Vejr med, hvorledes det forholdt sig med hans „Konsortium“, optraadte Hr. Delft stadig overfor ham som den faderlige Velgører og lod ham i fortrolige Samtaler vide, at han foreløbig kun var naaet det første mindst betydende Skridt fremad. Bestandig talte han fordægtigt til ham om Enkebaronesse von Adlersborg; og Per, der havde faaet Blod paa Tanden nu, forstod hans halvkvædede Vise og gik i al Stilhed ind paa hans Tankegang. Han vidste, at Baronessen endnu opholdt sig paa en syd-tysk Kuranstalt, og det var hans Agt at lægge sin Rejse deromad for at gøre hende et Besøg. Han havde dog foreløbig ingen anden Hensigt dermed end at vedligeholde Forbindelsen med den fornemme Dame for overhovedet at kunne udnytte de Muligheder, der skulde tilbyde sig fra den Kant. Men han skulde i Virkeligheden ikke have noget imod for bestandig at bort-